

جفت‌گیری چشم‌ها به نویسندگی و
کارگردانی خیام مویدی، چهاردهمین تجربه
کارگردانی اوست. در این نمایش رضا آزاد
دریایی، امیره پورداد خدایی، عادل بلبلی،
سارا توکلی و فهیم میرابی به ایفای نقش
می‌پردازند

گزارش صبح ساحل از تمرین نمایش جفت‌گیری چشم‌ها؛

ترکیب سه نمایشنامه در یک نمایش

◆ صبح ساحل // شقایق پرتو

خیام مویدی و گروهش، خود را برای یک نمایش جدید به نام «جفت‌گیری چشم‌ها» آماده می‌کنند. به همین بهانه و برای تهیه گزارش به محل تمرین این نمایش رفتیم.

جفت‌گیری چشم‌ها به نویسندگی و کارگردانی خیام مویدی، چهاردهمین تجربه کارگردانی اوست. در این نمایش رضا آزاد دریایی، امیره پورداد خدایی، عادل بلبلی، سارا توکلی و فهیم میرابی به ایفای نقش می‌پردازند. این نمایش یک کار کمدی-اجتماعی است که مثل بیشتر کارهای خیام مویدی، طنز موقعیت را به تصویر می‌کشد و به طنز شخصیت‌ها نمی‌پردازد. جفت‌گیری چشم‌ها عاری از هرگونه هجو و لوده‌بازی است و شما در آن با یک موقعیت مواجهید که ممکن است برای هرکسی اتفاق بیفتد و برخلاف نمایش «دشتگاه

دهان دوزی» که آخرین تجربه کارگردانی خیام مویدی است، از میزانسن‌های کمی برخوردار است؛ شاید بتوان گفت که این تئاتر یک نمایش دیالوگ‌محور است. این نمایش شما را وادار به پیدا کردن نقاط مشترک بین شخصیت‌های نمایش می‌کند تا از واقعیتی مبهم پرده بردارد. لازم به ذکر است که نمایش «جفت‌گیری چشم‌ها» ششم تا شانزدهم اسفندماه در بندرعباس به روی صحنه خواهدرفت.

◆ گفت‌وگو با خیام مویدی، کارگردان کاری با حداقل فضا سازی و میزانسن این نمایشنامه، یک کار اقتباس شده‌است یا خیر؟

بله در این تئاتر سه نمایشنامه اقتباس شده وجود دارد و در واقع این نمایشنامه ترکیبی از این سه نمایشنامه مختلف است که به‌خاطر ماهیت مشترکی که دارند کنارهم قرار گرفته‌اند. سال ۸۲ درحالی‌که اپیزود دوم این نمایشنامه را به‌طور مستقل اجرا می‌کردیم، من به‌طور اتفاقی متوجه ارتباط این نمایشنامه با نمایشنامه دیگری شدم و شروع به بازنویسی آن کردم. بعد از مشورت با گروهم تصمیم گرفتم اپیزود اول را جایگزین اپیزود دوم کنیم که اتفاق خوبی بود و اثر به جشنواره رفت و جوایز متعددی گرفت. نمایشنامه سوم نیز اقتباسی از یکی از نمایشنامه‌های چخوف است که من و رضا آزاد دریایی درحال نوشتن آن هستیم.

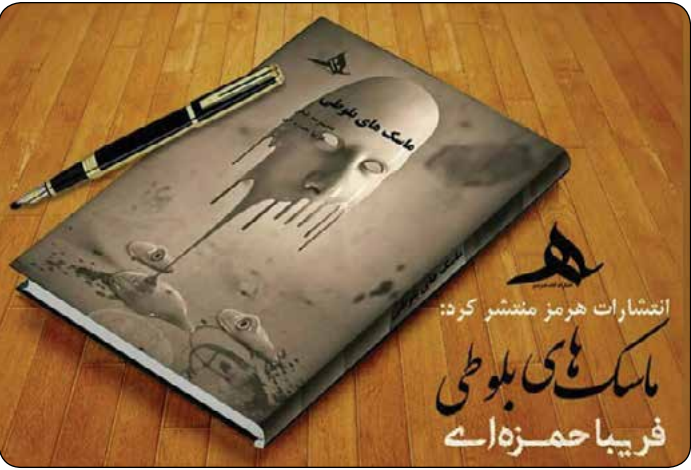
من در تمرین این تئاتر اثری از موسیقی ندیدم؛ تصمیمتان در مورد موسیقی این اثر چیست؟

▼ معرفی کتاب

معرفی مجموعه شعر ماسک‌های بلوطی اثر فریبا حمزه‌ای

ماسکی به دلچسبی بلوط

معرفی کتاب این هفته به مجموعه شعر «ماسک‌های بلوطی» اختصاص دارد. این مجموعه که اشعار سپید را در خود جای داده، سروده «فریبا حمزه‌ای» شاعر هرمزگانی است و انتشارات «هرمز» آن را به بازار کتاب عرضه کرده است.

◆ گروه هنری-شیوا شاکری //

در این کتاب که شامل ۴۳ قطعه شعر سپید است، مخاطب با شاعری روبه روست که خود را به جریان طبیعی شعر سپرده و اگرچه زندگی را کاملاً وارد شعر کرده، اما به شعر تخمیلش نکرده است.

زن بودن شاعر با این که در اشعار کاملاً ملموس است، اما به شعر تحمیل نشده و مثل خیلی از سروده‌های به اصطلاح زنانه دیگر در شستن لباس و ظرف و آشپزی و سایر مواردی در کلیشه‌های اجتماعی زنانه تعریف شده، محدود نمی‌شود، زنی که در ماسک‌های بلوطی می‌بینیم، خود شاعر است، زنی که اهل مطالعه و فعالیت اجتماعی

کتابخانه‌ای که به دنبال افزایش کیفیت زندگی مردم روستا است

کتابدار کتابخانه عمومی فرهیختگان روستای پشته اسپین، با اشاره به ارتباطات نزدیک مردم در روستا، گفت: بسیاری مراجعان به کتابخانه، ضمن اینکه کتابی به امانت می‌گیرند، با من از مشکلات خود می‌گویند، به این امید که چاره مشکل را در میان کتاب‌ها بیابند و این مسئولیت مرا به‌عنوان کتابدار سنگین‌تر می‌کند. با معرفی روستاهای دوستدار کتاب در ششمین جشنواره روستاها و عشایر دوستدار کتاب، روستای پشته دهستان اسپین شهرستان بندرعباس واقع در استان هرمزگان، به‌عنوان یکی از روستاهای برگزیده شناخته شد. کتابدار کتابخانه عمومی فرهیختگان روستای پشته دهستان اسپین در گفت‌وگو با ایسنا، در معرفی این روستا گفت: دهستان اسپین دارای ۲۸ روستا است و برای سال‌ها کتابخانه فرهیختگان روستای پشته، تنها کتابخانه این دهستان بود تا اینکه امسال روستای غلات اسپین نیز صاحب کتابخانه شد. روستای پشته حدود ۳۸۰۰ نفر جمعیت دارد. عده‌ای از ساکنان روستا به کشاورزی مشغول و تعداد زیادی از افراد نیز در بندرعباس شاغل هستند و به دلیل فاصله اندک روستا تا شهر، رفت‌وآمد می‌کنند.

رضا آزاد دریایی، در گفت و گو با صبح ساحل مطرح کرد:

تئاتر معلولین روشی برای تغییر نگاه معلول جامعه

◆ صبح ساحل // شقایق پرتو

نمایش کمدی «قهرمان» آخرین روزهای تمرینات خود را پشت سر میگذارد بنابراین تصمیم گرفتیم از نزدیک روند این تمرینات را پیگیری کنیم.

این نمایش، به نویسندگی و کارگردانی رضا آزاد دریایی، کاری از گروه تئاتر موسسه ستاره توانبخش استان هرمزگان (گروه تئاتر نابینایان) است. ابراهیم چابک در نقش آقای لولونگ، افسانه قنبرزاده در نقش همسر لولونگ، ندا اصل علوان در نقش دختر لولونگ، نجمه خسرو پور در نقش زن همسایه، محمدامین مونسی در نقش خبرنگار و پسر همسایه، سلیمان زارعی در نقش پلیس و شهردار و علی جهان تیغ در نقش خبرنگار و نماینده ستاد انتخاباتی، بازیگران نابینا و کم‌بینای این نمایش هستند. حدود ساعت ۷ برای دیدن تمرین نمایش به کانون ناشنوایان و نابینایان می‌رسیم. به محض ورود گل‌های رنگارنگ گلخانه کوچک حیاط موسسه توجهم را جلب می‌کند و تضاد ترازیکی در ذهنم تداعی می‌شود. گل‌های رنگارنگ در حیاط موسسه نابینایان! با شنیدن سروصدای موسیقی و خنده از سمت یکی از ساختمان‌ها به طرف آن میروم. سلام می‌گویم و خودم را به آن‌ها معرفی می‌کنم. فضا، فضایی سرشار از شوخی و خنده است و افراد حاضر در آن‌جا آن قدر پرانرژی هستند که ناخودآگاه لبخندی روی لبم می‌آید. به تماشای تمرین می‌نشینم و از این حجم انرژی و پویایی به وجد می‌آیم. با خودم فکر می‌کنم شاید اگر بدون هیچ پیش‌زمینه‌ای به تماشای این تئاتر می‌نشستم، نمی‌توانستم حدس بزنم که توسط بازیگران نابینا اجرا می‌شود. اجرا کیفیت قابل قبولی دارد و مخاطب را با خود همراه می‌کند.

چطور با این گروه آشنا شدید؟

من دوسال است که با بچه‌های گروه موسیقی نابینایان بدم و به درخواست حمید پورحسن سرپرست این گروه موسیقی تصمیم گرفتیم کار تئاتر هم انجام دهیم و پس برگزاری کلاس و دوره‌های بازیگری تئاتر و استعدادیابی، تصمیم گرفتیم در جشنواره تئاتر معلولین کشور هم شرکت کنیم. من تجربه چندین ساله کار تئاتر با معلولین را دارم و با معلولین جسمی، ذهنی و ناشنوا همواری کرده‌ام اما با نابینایان تجربه همکاری نداشتم. از آن‌جا که عمده‌ترین فعالیت من در حوزه کمدی است به سراغ سوزه‌های کمدی رفتم.

کمی در مورد داستان نمایشنامه برابیان بگویید.

من این نمایشنامه را با نگاهی به نمایشنامه قهرمان اثر لکرک نوشتم. این نمایشنامه داستان کارگر ساده‌ای است که از سمت خانواده سرزنش می‌شود و طی اتفاقی، همه او را ناجی و قهرمان می‌پندارند و او از این طریق مشهور می‌شود. از نظر من در بیشتر موارد، قهرمان پروری به منظور سواستفاده از این قهرمانان به نفع شرایط حکومتی و سیاسی در دولت‌های جهان انجام می‌شود.

از سختی‌های کار با گروه نابینایان بگویید.

نمی‌خواهم شعار بدهم؛ کار کردن با نابینایان سخت است اما شیرینی‌های مخصوص به خودش را دارد. سختی کار برای من این است که همه بازیگران را از بین افراد نابینا انتخاب کردم. با این حال فکر می‌کنم قدرتی که این بچه‌ها دارند، در افراد معمولی دیده نمی‌شود. انگار که با قدرتی در ذهن خود می‌بینند.

همان‌طور که می‌دانید در تئاتر نابینایان نیاز است که طراحی صحنه در مراحل اولیه تمرین انجام شود و وسایل صحنه در تمرین وجود داشته باشد تا بازیگر بتواند درک بهتری از موقعیت داشته باشد؛ تجربه شما در این مورد چگونه بود؟

به نظر من این نابینایی به نوعی باعث می‌شود بقیه حواس آن‌ها متمرکزتر و قوی‌تر شود. بچه‌ها به خوبی فضا را مجسم می‌کنند و مسیری را که برایشان تعیین میکنیم پیش می‌روند. این موضوع هم کار ما را سخت می‌کند و هم آن را شیرین می‌کند. ما با بچه‌ها با نشانه‌گذاری کار می‌کنیم و من ویژگی‌های لباس و صحنه را برای بچه‌ها شرح می‌دهم. از ابتدای کار هم صحنه را طراحی می‌کنیم و یک شبیه‌سازی برای صحنه انجام می‌دهیم تا بتوانند یک جسم کلی از فضا و فواصل داشته باشند.

این تئاتر اولین کار تئاتر این گروه است؟

خیر این دومین کار بچه‌هاست و یک سال با بچه‌ها کار کردیم اما این بار تصمیم گرفتیم با این کار در جشنواره تئاتر معلولین هم شرکت کنیم.

فکر می‌کنید بازی در تئاتر چقدر در توانمند سازی اجتماعی این افراد نابینا موثر بوده‌است؟

به واسطه این‌که تحصیلات من تئاتر کاربردی و درواقع نمایش درمانی است، بیشتر متوجه این تغییرات می‌شوم بنابراین شرایطی را ایجاد می‌کنم که توانایی بالقوه بچه‌ها، بالفعل شود.

نگاه دلسوزانه به افراد نابینا، نگاهی پسر رفتی است. من تصمیم می‌گیرم به جای شعار دادن در مورد توانایی افراد نابینا، آگاه کردن مردم است. حتی اگر ده نفر به دیدن نمایش من بیایند و از این توانایی آگاه شوند برای من کافی است. این افراد فکر و قلب دارند و نیازی به ترجم ندارند و برخورد ما باید با آن‌ها مثل بقیه باشد و دلسوزانه نباشد. من این بچه‌ها را هم دقیقاً مثل بقیه بچه‌های تئاتر به خاطر دیرآمدن، توبیخ می‌کنم و برای آن تفاوتی قائل نمی‌شوم. شعار من این است که من با اجرای تئاتر معلولین، می‌خواهم نگاه معلول جامعه را تغییر دهم که می‌توان به کمک هنر معلولین این نگاه را تغییر داد.

لازم به ذکر است که این نمایش ۲۷ و ۲۸ بهمن‌ماه در فرهنگسرای طوبی به روی صحنه می‌رود.

◆ گفت‌وگو با رضا آزاد دریایی،

بازیگر

شخصیت واقعی بازیگر روی صحنه شما کارگردان تئاتر هم هستید؛ کدام تجربه برایتان جالب‌تر است؟ بازیگری یا کارگردانی؟

بازیگری دنیای دیگری است و من آن را ترجیح میدهم.

نظر شما در مورد نمایش و فضای کلی آن چیست؟

سخت ترین مسئله برای یک بازیگر این است که روی صحنه خود واقعی‌اش را بازی کند و من تلاش می‌کنم که به این موضوع دست پیدا کنم چون فکر می‌کنم خیام مویدی هم همین موضوع را می‌خواهد. بنابراین من تلاش می‌کنم برای اولین بار ساده‌ترین و روان‌ترین بازی خودم در ژانر کمدی را انجام دهم.

شخصیت شما چه ویژگی منحصر به فردی دارد؟

این شخصیت یک کارسون است که در اپیزود اول واکنش‌های آن به وضعیت دو بازیگر دیگر بستگی دارد.

◆ گفت‌وگو با امیره پورداد خدایی، بازیگر

تفاوت شخصیت نمایش با شخصیت بازیگر شخصیت شما در نمایش چه ویژگی منحصر به فردی دارد؟

من در زندگی واقعی، یک دختر پرانرژی و شاد هستم درحالی‌که این شخصیت یک دختر آرام است که برخلاف شخصیت واقعی من است و این کار را برانم سخت می‌کند اما با تمرین می‌توانم آن را انجام دهم.

از چه زمانی بازیگری تئاتر را شروع کردید؟

من از سال ۹۵ بازیگری تئاتر میکنم.

◆ گفت‌وگو با عادل بلبلی، بازیگر

اهمیت فاصله‌گذاری‌های نمایش

شما از چه زمانی بازیگری تئاتر را شروع کردید؟

من از سال ۸۶ با کار موسیقی یک تئاتر کودک وارد عرصه تئاتر شدم و بعد از آن هم بیشتر در حوزه طراحی صحنه و موسیقی فعالیت داشتم اما اولین تجربه بازیگری من در سال ۹۳ بود.

شخصیت شما در نمایش چه ویژگی منحصر به فردی دارد؟

فاصله‌گذاری‌هایی که نویسنده و کارگردان برای نقش من ایجاد کرده‌است یک‌سری پاساژهای حسی ایجاد می‌کند که باعث متفاوت شدن این نقش می‌شود.

◆ گروه هنری-شیوا شاکری //

در این کتاب که شامل ۴۳ قطعه شعر سپید است، مخاطب با شاعری روبه روست که خود را به جریان طبیعی شعر سپرده و اگرچه زندگی را کاملاً وارد شعر کرده، اما به شعر تخمیلش نکرده است.

زن بودن شاعر با این که در اشعار کاملاً ملموس است، اما به شعر تحمیل نشده و مثل خیلی از سروده‌های به اصطلاح زنانه دیگر در شستن لباس و ظرف و آشپزی و سایر مواردی در کلیشه‌های اجتماعی زنانه تعریف شده، محدود نمی‌شود، زنی که در ماسک‌های بلوطی می‌بینیم، خود شاعر است، زنی که اهل مطالعه و فعالیت اجتماعی